

HÅBETS PORT

Tessa Afshar

ROMAN

TESSA AFSHAR

HÅBETS
PORT

LOHSE

PROLOG

Hjertet dunkede i brystet på hende, og maven føltes, som om den var et oprørt hav, da Priskilla stod foran den lukkede dør. Hun havde allerede været her fire gange uden at gå ind. I dag kunne hun ikke vende om. Tiden var blevet en fjende, hun ikke kunne vinde over; nu var hun nødt til at træde over dørtærsklen.

Dørens træværk havde sikkert engang været malet dybrødt, men nu havde det bare en trist rusten kulør. Hun løftede hånden for at banke på. Hendes fingre skælvede, da hun knyttede hånden. Hun lænede hovedet mod dørkarmens afskallede maling. Det her kunne hun ikke gennemføre.

Det her var hun *nødt* til at gennemføre.

Inden hun kunne nå at trække sig tilbage igen, bankede hun på træværket med sin knyttede hånd. Én gang, to gange. Tredje gang hamrede hun knoerne så hårdt mod døren, at huden blev skrabet af. Hun blødte allerede, og hun var ikke engang kommet ind endnu.

Døren blev hevet op af en kvinde med et forpjusket gråt hår og en hudfold under hagen, der bævrede hver gang, hun bevægede sig. “Ja ja, jeg *har* hørt dig,” sagde hun. “Du behøver jo ikke slå døren ind.” Som en anden skildvagt spærrede hun indgangen med sin omfangsrige krop og flyttede sig ikke ud af stedet. “Hvad vil du?”

“Jeg er kommet for at ...” Priskilla kiggede ned på sine sko og kunne ikke få mere frem. “For at tale med lægen.”

Kvinden sagde ikke noget, men lod blikket glide vurderende ned over Priskilla, som om hun prøvede at taksere værdien af hendes slidte tunika og den løse *palla*, der som et sjal dækkede hendes skuldre og ho-

ved, de spinkle øreringe med små ametystperler og det eneste smykke derudover, den skårede broche af glas og sølv, der sad på hendes skulder. Et øjeblik var Priskilla bange for, at kvinden ikke ville lukke hende ind. Lettelsen skyllede ind over hende, men blev straks efterfulgt af endnu en bekymring. Hvad nu hvis lægen ikke ville hjælpe hende?

“Er du kommet alene?” spurgte kvinden.

“Ja.”

“Har du pengene?”

Priskilla begyndte at fumle efter den lille pung med de klingende sølvmonter, som hun havde bundet fast til sit bælte. Hendes fingre rodede med snorene, og det tog alt for lang tid for den utålmodige kvinde i døren.

Uden at spørge stak kvinden sine tykke fingre ind mellem snorene, fik knuden op og tog pungen. Hun hældte mønterne ud i håndfladen og talte dem omhyggeligt, inden hun igen lod dem glide ned i pungen, som hun bandt fast ved sit eget bælte. Hun vendte sig om, så Priskilla langt om længe kunne komme ind.

Den sødlige duft af røgelse, der brændte i et fyrfad af jern, gjorde Priskilla døsig. Hun vædede sine tørre læber og fulgte efter kvinden ind i den lukkede atriumgård, hvor hun blev vist hen til en snavset bæk. Til sin overraskelse opdagede Priskilla, at hun ikke var den eneste, der ventede i den lille gårdhave. På en bæk i den anden side af den firkantede gård sad endnu en ung kvinde, der var iført en elegant safranfarvet tunika og med ansigtet halvt dækket af sin palla, som hun brugte som et slør ligesom Priskilla.

Egentlig burde Priskilla slet ikke gå med en palla, som hørte til den gifte kvindes klædedragt. Men den lille finte havde været nødvendig for at skjule hendes hemmelighed.

For at blive afledt fra sine tanker kiggede Priskilla over på den anden kvinde. Selv om hun kun kunne ane en smule af hendes profil, var der noget, der virkede bekendt ved hendes ranke skikkelse og silhuetten af hendes ansigt, der lige akkurat kunne skimtes gennem sløret. Her sad endnu et menneske og led under konsekvenserne af et øjebliks tåbelighed; én, hun var fælles om skammen med.

Det gav et sæt i Priskilla, da der var nogen, der skreg i værelset ovenpå. Selv om døren var lukket, kunne den ikke helt dæmpe den kvindestemme, der skreg og klynkede. Priskilla snappede efter vejret. Hendes ben skælvede, og hun kantede sig hen til den lille fontæne midt i gårdhaven og lænede sig mod de varme, grå sten for ikke at fald omkuld. Hun stak hænderne ned i vandet og plaskede vand i ansigtet. Vandet var næsten lige så varmt som luften og lagde sig tungt og vådt på hendes hud.

En kølig brise strøg ned over taget, og Priskilla løftede sit hoved og tog imod køligheden som et kærtegn. Vinden tog til og fik hendes tunika til at danse om benene på hende. Ud ad øjenkrogen så hun brisen gribe fat i den tavse kvindes slør og løfte det af hendes skuldre. Kvinden fik hurtigt stoffet på plads, men Priskilla havde set nok. Det ansigt ville hun genkende overalt.

“Antonia!” hviskede hun chokeret. “Antonia,” sagde hun igen, denne gang lidt højere, og løftede sin arm til hilsen.

Antonia vendte sig bort og ignorerede Priskilla.

Langsomt lod Priskilla armen falde ned igen. Hun forstod godt den unge kvinde; det her var ikke et sted, man brød sig om at blive genkendt. Især ikke, når man var kejser Claudius’ ugifte niece.

Priskilla var ikke ligefrem veninde med Antonia; de kendte dårligt nok hinanden. Men da hendes far levede, havde han nogle gange forbarmet sig over hende og taget hende med til sammenkomster hos nogle af Roms adelige. Der havde hun mødt Antonia to-tre gange. Priskilla havde dog været så ubetydelig, at hun bare var blevet formelt præsenteret for hende. Men hendes markerede ansigtstræk med den smukke profil var svær at glemme.

Med hængende skuldre vendte Priskilla tilbage og satte sig på den snavsede bænk og lænede sig tilbage mod muren. Gad vide, hvilken hård skæbne, der havde fået Antonia til at søge hen til et smertefyldt sted som huset her? Hvilken mand ville ikke gerne giftes med så smuk en pige med så fine forbindelser? I modsætning til hende selv.

Hun tænkte på første gang, hun havde mødt Appius. På hans mørke hår og vindende smil, som han sad der og tegnede på et stykke papyrus,

mens han nærmest slugte Priskilla med øjnene, som om hun var en moden blomme.

Efter at hendes far var død to år tidligere, havde hun levet isoleret og stort set uden sociale kontakter, og derfor havde hun været fast besluttet på at nyde hvert øjeblik af den fest, som hendes bror havde givet hende lov til at deltage i. På det tidspunkt vidste hun ikke engang, hvad han hed, men han skulle i hvert fald ikke forhindre hende i at nyde den sjældne begivenhed i fulde drag.

“Hvad laver du?” havde hun spurgt og vred sig lidt under hans intense blik.

“Jeg tegner den smukkeste skabning, jeg nogensinde har set.”

Priskilla havde rullet med øjnene og prøvet at ignorere ham. Til sidst kunne hun alligevel ikke modstå hans stærke blik og gik over og kiggede ham over skulderen for at se, hvad han tegnede. Hun begyndte at le, da hun så det.

“Det er jo en fugl,” sagde hun.

“En svane,” præciserede han og lød en smule såret. “En vidunderlig svane.”

Svanen var smukt tegnet, det måtte hun indrømme. Der var noget majestætisk over dens holdning, den lange hals var vendt mod beskueren, og næbbet lyste gyldent mod ansigtets sorte maske.

“Du er så smuk, at jeg ikke kan gengive dig i menneskelig skikkelse.”

Priskilla havde snerpet munden sammen, som om hun ikke brød sig om det. Men hendes hjerte var begyndt at hamre, og rødmen skød op i hendes kinder. “Hvad er det?” spurgte hun og pegede på en purpurrød krone på svanens hoved.

Han lod en finger følge en lok af hendes røde hår, der faldt ned over hendes skulder og sagde: “Du har et pragtfuldt hår. Jeg har aldrig set noget lignende. Det er smukkere end selv den krone, som gudinden Hera bærer.”

Priskilla, der hele livet var blevet drillet med sit røde hår, følte sig beruset af hans ord.

“Jeg hedder Appius,” sagde han og bøjede hovedet.

“Priska.”

“Er du i familie med den berømte general?”

Han havde med det samme fanget forbindelsen til hendes fars navn. "Ja, general Priskus var min far," havde hun nikket, men undlod at fortælle, at hendes mor bare havde været en slave, som generalen havde haft med hjem fra Germania. Senere havde han giftet sig med den fortryllende rødhårede kvinde, der hverken bragte guld eller gode forbindelser med sig. Alt det havde han allerede i kraft af sin egen slægt og i kraft af sin første hustru, der pligtskyldigt havde født ham en søn og arving. Hun var død, da den næste søn skulle fødes.

Hvad ville hendes far sige, hvis han så hende her? Han ville sætte hende på gaden. Skære hendes håndled over med sin egen kniv. Alt ville være bedre end denne skam. Alt sammen, fordi en mand havde tegnet et fjollet billede af en svane. For nogle få uger siden havde hun ledt desperat efter Appius, og da hun endelig fandt ham, var han i færd med at tegne en ny svane. Det lignede fuldstændig den, han havde tegnet til hende, bortset fra, at den nye havde en gylden krone på og dermed matchede håret på den unge pige, der åbenbart havde været inspiration til den. Den tegning, han havde lavet til hende, havde hun lige siden haft med sig overalt som et dyrebart kærlighedsbrev, men nu smed hun den over i skødet på den lyshårede pige. "Det er det eneste, han kan tegne," havde hun sagt i håb om at spare en anden kvinde for den smerte, det var at opdage, hvor troløs han var.

En dør smækkede i oppe på førstesalen, og Priskilla vendte sig om og fik øje på den gamle kvinde, der førte en kvinde ud, der græd og skælvede over hele kroppen, mens hun tog et par usikre skridt. Den gamle kvinde halvt bar og halvt slæbte sin svage patient ned ad trappen.

"Sæt dig her!" kommanderede hun. "Jeg kommer med noget beroligende." Hun skubbede håndfast kvinden ned på en divan, inden hun selv forsvandt ind ad en snæver gang.

Nej, det var ikke en *kvinde*, rettede Priskilla sig selv, da hun fik et glimt af hendes runde ansigt. Det der var bare en stor pige.

Der var flere røde pletter på pigens tunika, og Priskilla måtte synke en ekstra gang, da det gik op for hende, at det var blod. Hvordan skulle en pige, der ikke var ældre, overleve sådan et mareridt? Priskilla sprang op og gik hen til pigen. "Det skal nok gå," sagde hun. Hun knælede ned ved divanen og strøg hende over det tynde, svedige hår. "Du skal nok

klare den,” tilføjede hun uden at vide, om det var sandt. Kunne sådan et barn i en kvindes krop vende tilbage fra alt det her og en dag blive et helt menneske igen?

Pigen kastede sig i Priskillas arme og hulkede: “Det gør så ondt!”

Priskilla omfavnede hende. “Det går over. Stol på mig. Det går over.” Hun håbede, at det ikke kun var tomme løfter.

Den gamle kvinde vendte tilbage med et lerkrus og et slidt tæppe. “Giv hende det her at drikke,” sagde hun brysk og gik over til den anden side af gårdhaven.

“Så er han klar til dig,” sagde hun til Antonia uden den mindste antydning af varme i stemmen.

Antonia rejste sig straks og fulgte efter kvinden uden at sige noget. Priskilla kiggede efter hende, da hun gik op ad trappen og forsvandt ind på lægens værelse. Hun var fuld af beundring over, hvor rolig og fattet Antonia var, og hvor rank hun bevægede sig, som om hun bare var et smut i badeanstalten og ikke skulle ind og skæres i af en læge. Hun så ikke ud til at være tynget hverken af udsigten til smerte eller ved tanken om det tab, der forestod. Priskilla ville ønske, at hun kunne fremstå lige så behersket.

Hun tvang sig til at koncentrere sig om pigen, der stadig klyngede sig kraftløs til hende. “Se her, min ven. Drik lidt af det her, så får du det bedre.”

Pigen tog en forsigtig mundfuld og skar ansigt. “Du skal drikke det hele,” sagde Priskilla og holdt kruset for hende.

Hun gjorde, som hun fik besked på, og hostede, da hun havde drukket den sidste mundfuld. Lugten af den gamle kvindes bryg fik det til at vende sig i Priskilla. Ikke så underligt, at pigen havde været lige ved at kaste op. Priskilla satte sig ved siden af hende på divanen og svøbte tæppet om hendes spinkle krop. Der gik ikke mange sekunder, før pigen faldt i søvn; hun klyngede sig stadig til Priskilla, selv om hun var langt inde i sine urolige drømme.

Tiden gled pinefuldt langsomt forbi som en sky. Der kom ikke et eneste skrig fra værelset ovenpå. Hvad Antonia end måtte gennemgå, så kom der ikke en lyd over hendes læber. Stilheden var kvælende tung. Priskilla prøvede at forestille sig, hvad lægens hænder foretog sig.

Endnu en gang overvejede hun at smutte ud af den falmede, røde dør. Smutte ud og aldrig vende tilbage.

Men hvad så? Efter deres fars død havde hendes bror arvet hele familieformuen. Volero Priskus havde aldrig tilgivet deres far for at tilsøle hans adelige mors minde ved at gifte sig med en simpel slave fra Magna Germania. Han havde aldrig tilgivet generalen for at klæde den germanske slavinde i silke og linned og få en datter med hende.

Det barn havde været et sår, som aldrig ville heles for Volero, et irritationsmoment og ikke en halvsøster. Så snart deres far var død, havde han smidt den lærer ud, som generalen havde ansat til at undervise Priskilla, taget hendes ugepenge fra hende og reduceret hende til et niveau, der kun lige akkurat lå over husstandens slaver.

Broren foragtede hende, og den foragt kunne slå over i grusomhed ved den mindste anledning. Hvis han opdagede hendes hemmelighed, var hun ikke i tvivl om, at hendes døde krop snart ville flyde ned ad Tiberens grumsede vande.

Tiberen eller værelset deroppe oven for trappen. Det var det valg, hun havde.

Det var hendes trofaste slave Lollia, der havde taget sig af hende, fra hun var helt lille, der uden at vide det havde givet hende de nødvendige oplysninger for at finde herhen. Hun havde nævnt en veninde, der var slave i Cassius' hus. Slavinden havde fulgt sin frue hen til netop den læge flere gange, havde Lollia sagt. Lollia havde bare villet sige til Priskilla, at hun ikke var den første romerske pige fra en god familie, der var kommet i den form for knibe. Det blev tilsyneladende understreget af, at hun havde mødt Antonia her.

Men Lollia, der var halvt jøde og havde høje moralske standarder, havde aldrig forestillet sig, at Priskilla selv skulle gøre brug af lægens tjeneste. Hun havde bare villet trøste hende i den svære situation, hun var i. Men det var endt med, at Priskilla i al hemmelighed var gået herhen. Der var ingen grund til at gøre Lollia mere bekymret.

Døren til værelset ovenpå blev smækket op med et højlydt brag. Priskilla fór sammen og knugede den unge pige endnu tættere ind til sig. Da Antonia trådte frem, prøvede den gamle kvinde at tage hende under armen og føre hende hen til trappen. Men Antonia rystede hende af sig

med en irriteret bevægelse. Et øjeblik stod hun og svajede og lagde en hånd mod væggen for at holde balancen. Hendes ansigt var kridhvidt og fuldstændig udtryksløst. Hun tog en dyb indånding, rettede sig op og begyndte at gå ned ad trappen. Hun skred langsomt, men stolt ned ad trinnene og lignede mere en dronning end en synder.

Der var noget ærefrygtindgydende og bittert over hendes ranke holdning, som om hun ikke ville lade noget som helst stå i vejen for hende. Hun gik lige forbi Priskilla og hen mod døren.

“Antonia,” hviskede Priskilla. “Var det slemt?” Hendes stemme knækkede over.

“Hold nu op! Det var bare et besøg hos lægen. Og hvis du nævner mit navn én gang til, stikker jeg dig sådan én, at du ikke får brug for lægens indgreb.”

Antonia ville ikke have noget af den ildelugtende bryg, og hun ville heller ikke ligge ned for at komme til kræfter efter lægens kroge og knive af stål. Hun gik tværs over gården og stoppede kun op et øjeblik for at åbne den tunge dør og forsvandt så ud på gaden.

“Så er det din tur,” sagde den gråhårede kvinde, der lænede sig ind over Priskilla, så hudlappen under hagen blafrede som et skibssejl i hård vind.

KAPITEL I

FIRE ÅR SENERE

Den umiskendelige stank af kloakvand og råddent affald bombarderede Akvilas sanser og fik ham til at krympe sig. Han havde kun været i Rom i to dage og havde allerede set mange af de arkitektoniske vidundere, som alle besøgende stirrede betaget på: luksuriøse bygninger med sindrige mosaikker, brolagte veje, der var så glatte som et barneansigt, imponerende akvædukter og uendelige rækker af butikker, søjlegange og sportsanlæg. Men til trods for al den skønhed var der ikke mange steder i Rom, der ikke lugtede forfærdeligt.

Han så sig godt for, mens han fulgte efter sin onkel ind mellem en fiskebod og en kro og kantede sig forbi en gruppe tiggere. Akvila havde aldrig set så mange mennesker på ét sted. Man sagde, at der boede en million mennesker i Rom, og sådan et svimlende antal kunne hans tanker slet ikke rumme. Om aftenen krøb han i seng og holdt puden op over hovedet for at prøve at holde støjen fra kærre og vogne ude, når de myldrede frem og tilbage mellem solnedgang og solopgang. Rom sov aldrig.

Hans onkel Benjamin, der flere gange havde besøgt byen og kendte lidt til de brede, brolagte veje og snoede gyder, førte an. De skulle mødes med Rufus ved indgangen til synagogen i Campi, der lå i den nordvestlige del af byen.

Det var tyve minutter siden, de var taget af sted fra den lille lejlighed, de havde lejet i det overbefolkede område tæt på Via Appia. Nu var de kommet ind i den gamle del af byen og var på vej rundt om Circus Maximus. Akvila kiggede interesseret på Circus, der var den mest be-

rømte væddeløbsbane i verden. I dag var den tom på nær nogle få slaver, der fjernede hestepærer fra den brede bane.

Benjamin førte Akvila ned ad en smal gade. Han stoppede op og kiggede sig omkring et øjeblik, inden han bestemte sig for at dreje til højre. Efter at have drejet et par gange mere, standsede han igen.

“Er du faret vild, onkel?” smilede Akvila

“Selvfølgelig ikke. Jeg orienterer mig bare.”

“Jeg spørger kun, fordi det er tredje gang, vi kommer forbi det her sted. Nogle ville påstå, at så er man faret vild. Men det gør jeg selvfølgelig ikke.”

“Selvfølgelig ikke.” Benjamin kiggede bestemt på ham. “Jeg er sikker på, du er meget klog. I dine egne øjne.”

Akvila lo. “Ja, altså, mine øjne kan se Via Tecta derovre på venstre hånd. Er det ikke den, vi leder efter?” Han pegede over mod indgangen til en bred gade, der lå halvvejs skjult bag nogle høje træer. Benjamin var ikke så høj, så det havde han ikke set.

“Ja, sandelig. Hvorfor har du ikke lagt mærke til det noget før?”

Via Tecta gik parallelt med floden. Akvila lod blikket glide hen over de storslåede bygninger, mens de gik – teatre, badeanstalter og offentlige mindesmærker. Et kort øjeblik glemte han, at det var sabbat, og at en god ven stod og ventede på dem, så han sænkede farten for bedre at nyde omgivelserne.

“Det hele står her stadig, når vi kommer tilbage,” råbte Benjamin lidt længere fremme, og Akvila skyndte sig hen til ham. De gik et stykke nordpå, indtil de kom til Via Flaminia og drejede ned ad en snæver gyde mod Tiberen.

Uden for en enkel firkantet bygning fik Akvila øje på Rufus, der stod og lænede sig mod muren og så ud til at være for utålmodig til at vente på dem indenfor. Han bredte armene ud til en velkomst, så snart han fik øje på dem, og hans tænder lyste hvidt i det korte skæg.

Benjamin slog armene om ham. “Hvor er det længe siden, kære ven!”

“Jeg er glad for, at I langt om længe er kommet,” sagde Rufus. “Nu behøver jeg ikke vride min hjerne for at prøve at læse dine breve. Jeg kan aldrig tyde dine kragetæer. I dit sidste brev var jeg sikker på, at du

havde solgt dit skæg. Men jeg kan se, at det stadig sidder fast i hovedet på dig.”

Benjamin lo og lod hånden glide ned over sit vildtvoksende fuldskæg. “Heldigvis tog du fejl. Det har taget mig mange år at blive så flot.” Han pegede på Akvila, der stod ved siden af ham. “Du husker vel min nevø?”

Der var gået omkring ti år, siden Akvila havde set Rufus, der var søn af Simon af Kyrene. Når man mødte ham, var det svært ikke at tænke på, at hans far havde båret korset for deres Herre.

Tiden var gået sporløst hen over Rufus. Der var ikke en rynke i hans lysebrune hud, og hans tætte krøller var stadig sorte som blæk. Hans ungdommelige smil strålede som solen på en forårsdag.

“Nej!” udbød han og løftede sine buskede øjenbryn. “Det kan ikke være Akvila. Den flotte fyr der med alle de muskler? Den Akvila, jeg husker, var ikke højere end sådan her.” Han løftede en hånd til cirka midt på brystet.

Akvila grinede. “Musklerne er et resultat af alt for meget arbejde. Onkel Benjamin viser ingen nåde.”

Et kort øjeblik var der ingen af dem, der sagde noget, fordi de tænkte på grunden til, at den ældste søn af en rig købmand var blevet degraderet til en mand med hård hud på hænderne.

Rufus afbrød den pinlige tavshed. “Nå, du er ikke for stor for mig. Kom her, knægt!” Han tog Akvila i sine stærke arme og krammede ham med en faderlig kærlighed. En uventet bølge af følelser vældede ind over Akvila, der måtte blinke en tåre væk. Det var flere år siden, at andre end onkel Benjamin havde vist ham nogen form for ømhed.

“Skal vi gå ind?” sagde Benjamin og gned sig i hænderne. “Jeg trænger til at høre Guds ord.”

Synagogen var bygget i ét plan med en himmelblå hoveddør i træ. Akvila havde set langt mere elegante og flotte synagoger hjemme i provinsen Pontus, hvor der i flere århundreder havde været et temmelig stort jødisk samfund, der levede en relativ tryk tilværelse.

Langs de tre sider af den rektangulære mødesal var der flere rækker af pudsede stenbænke. Midt på den vestlige væg var der i en rund niche et simpelt toraskab, hvor de hellige skriftruller blev opbevaret. Den høje

papyrusrulle vendte ud mod menigheden, og de kunstfærdige ornamenter var det eneste luksuriøse ved bygningen. Gennem et lille vindue kunne Akvila se et glimt af en atriumgård fyldt med urter og blomsterbede. Bag ved haven kunne han se omridset af endnu en bygning, der var mindre end mødesalen. Selv om bygningen var alt andet end overdådig, var det tydeligt, at stedet blev holdt omhyggeligt ved lige. Alt var rent og velholdt, og det lyste ud af det hele, at menigheden var glad for sin synagoge.

Her sad mænd og kvinder sammen, selv om der åbenbart var en gruppe kvinder, der havde samlet sig på de bageste rækker. Akvila gættede på, at det var de gudfrygtige, der ikke var jøder af fødsel, men troede på den jødiske Gud.

“Her er min mor,” sagde Rufus og trak dem med hen til nogle sæder på forreste række. “Hun har glædet sig meget til at se jer.”

Marias mund lignede Rufus’ med de fyldige læber, der hele tiden smilede, og en sky af tætte, hvide krøller stak ud under hendes palla. Da hun kiggede på Akvila, strålede hendes øjne af venlighed.

“Velkommen skal I være, kære brødre.” Hun læspede en anelse, hvilket kun gjorde hendes stemme mere varm. “Jeg håber, I er sultne.” Hun talte koine-græsk, det sprog, som almindelige mennesker anvendte rundt om i det meste af Romerriget, og som gjorde det muligt at kommunikere på tværs af mange folkeslag. Selv de hellenistiske jøder, der var spredt ud over alle verdens lande, talte ikke hebraisk, men græsk.

“Jeg har hørt, at Simon er gået bort,” sagde Benjamin. “Må Gud være nær hos dig i den svære tid.”

Det var kun ni måneder siden, at Simons pludselige død havde rystet hans venner og familie. En aften var han gået i seng til sædvanlig tid, og uden at give lyd fra sig var han trådt ind i herligheden, inden solen stod op.

Den ældste søn, Alexander, havde arvet huset og familiens virksomhed i Kyrene, og Rufus var taget til Rom for at udvide deres forretning. Maria havde besluttet sig for at tage med Rufus til Italien.

“Tak, Benjamin,” sagde hun og vendte sig mod Akvila. “Og er det så din nevø?”

“Ja, Akvila er min storebrors søn.”

Akvila krympede sig ved onklens ord og prøvede at smile. Men han kunne ikke holde den halve løgn ud og mumlede: “*Var!*”

Maria lagde en hånd på hans skulder. “Han er din far, og det vil han altid være. Det kan ord og juridiske dokumenter ikke lave om på.”

Akvila kiggede ned og blev bleg. Maria havde altså allerede hørt om hans fars afgørelse. Hans skam var almindelig kendt. Hans far havde forstødt ham og indsat hans yngre bror som enearving. I det lille kristne samfund spredtes nyhederne hurtigt tværs over grænser og kontinenter.

Rufus lagde en arm om Akvilas skulder. “I det her selskab er det en æresbevisning. Det kan godt være, at du har mistet din fars anerkendelse, men din himmelske Fader glæder sig over dig. Det kræver mod at stå fast. Og det kræver styrke at miste alting og stadig holde fast ved sandheden.” Han vendte sig halvvejs om, da en mand gik op mod toraskabet. “Nå, vi skal til at begynde. I må hellere sætte jer ned.”

Akvila satte sig med et suk. Han kendte stort set ikke nogen her, og alligevel var rygtet om hans ydmygelse ude, så alle havde hørt det. Det fulgte ham overalt som et sår, der stadig smertede. Bevidstheden om, at han var udstødt. Uønsket af sin egen familie.

Den velkendte gudstjenesteliturgi svøbte sig om Akvila og dulmede hans sårede hjerte. Han fokuserede på den indledende bøn og sagde de korrekte svar. Han fremsagde *shema'en*, og hans stemme blandede sig med alle de andre, mænd og kvinder, med eller uden accent – de samme ord, der bandt dem sammen: *Hør, Israel! Herren er vor Gud, Herren er én.*

Oplæserne rullede ærbødigt torarullen ud, og Akvila lyttede, mens de læste syv afsnit af Loven og ét fra Profeterne, og bagefter blev det hebraiske oversat til græsk.

Akvila talte flydende hebraisk, så han kunne ikke fastholde koncentrationen under oversættelsen. Han lod blikket glide rundt i salen og kiggede på dem, der deltog i gudstjenesten, og på en af de rækker, hvor de gudfrygtige sad, fik han øje på en ung kvinde. Hendes kraftige røde hår skilte hende ud fra alle de mange mørkhårede i salen. Hun var ikke jøde, men så heller ikke romersk ud. Hende hud var lys, og øjnene var så klare og blå, at man lagde mærke til dem på lang afstand. Hun havde et ansigt med markerede træk og høje kindben. Han havde helt sikkert set

kvinder, der var smukkere, men ikke mange, der kunne holde hans opmærksomhed fangen som hende her.

Der var en ro over hendes ansigt, der udstrålede en dyb ærbødighed, mens hun lyttede til Loven. Oversætteren var nået til Profeterne nu og oversatte et afsnit fra Esajas:

*Husk ikke på det, der skete tidligere,
giv ikke agt på fortiden;
nu skaber jeg nyt,
nu spirer det frem, ved I det ikke?
Ja, jeg lægger vej i ørkenen
og floder i ødemarken.*

Han kunne se, at der stod tårer i hendes øjne, og hun nærmest slugte ordet, som om det var selve livet.

Der var ikke mange, der deltog i gudstjenesten med så stor indlevelse. Det havde Esther aldrig gjort. Akvila blev grebet af at opleve en fremmed, der var så betaget af Skriften.

Han var nødt til at tvinge sine tanker tilbage til gudstjenesten, da en af mændene fra menigheden rejste sig op for at holde dagens prædiken. Men selv om Akvila hørte efter, vendte hans tanker hele tiden tilbage til den ikke-jødiske kvinde.

Det var tydeligt, at hun ikke var gift, for hun havde ikke nogen pal-la på, og i stedet kunne man se hendes røde hår bølge ned over skuldrene. Han spekulerede på, hvad der mon havde fået hende til at søge herhen til en jødisk menighed. Han blev irriteret på sig selv over sin manglende koncentration og udstødte et irriteret suk.

Han var ikke kommet til Rom for at lave øjne til fremmede. Han var her for at begynde på et nyt liv. Her skulle han vokse i troen og udbrede den sandhed, der brændte som en ild i hans indre. Der var ikke plads til fremmede kvinder i hans fremtidsplaner.